

VETLLA DE PREGÀRIA

**Dissabte 14 de gener
a les 18h**

**CIE de Barcelona:
Carrer E Zona Franca n. 40
Línies d'autobusos 21 i 109**

Porteu roba d'abric i una espelma

CENTRO DE INTERNAMIENTO DE EXTRAJEROS

CIE: una violència que deshumanitza

Convoca: Grup de voluntaris del CIE de Barcelona (Fundació Migra Studium)

Adhesions: Justícia i Pau de Barcelona, JOC de Catalunya i les Balears,
Delegació de Pastoral Obrera, Cristianisme i Justícia,
Delegació de Pastoral Social, SED-Catalunya,
Caritas Diocesana de Barcelona.

Benvinguts i benvingudes,

Mohamed, Karim, Ahmed, Abdou, Oussama... són alguns dels més de 600 interns que han estat tancats al CIE de Barcelona en aquests darrers cinc mesos. Podem dir que la majoria eren joves, alguns menors, que acabaven d'arribar creuant el Mediterrani i arriscant la seva vida. Amb paraules d'un d'ells «cuando nos recogieron de la patera nos llevaron al juez y nos dijeron que iríamos a un centro pero estamos en una cárcel».

Al llarg d'aquests mesos el grup de voluntaris hem sigut testimonis dins el CIE de molt sofriment, i hem viscut moments de molta tensió i angoixa en relació a baralles, vagues de fam, intents de fugida... Un CIE amb plena ocupació, que s'ha convertit en «allotjament» i «lloc de patiment gratuït» per a moltes persones indocumentades i inexpulsables, que ha estat en molts moments insegur per als propis interns... Un CIE que ha generat violència, que és ell mateix violència.

Per això, a través d'alguns testimonis que hem acompanyat, us proposem en aquesta vetlla de pregària una mirada a algunes de les violències que pateixen les persones pel fet d'estar tancades en un CIE: negació d'identitat, aïllament, manca d'intimitat, manca d'informació, risc d'emmalaltir, risc de ser agredit... Ho acompanyarem amb cants i moments de silenci.

Finalment, amb el lema «**CIE: Una violència que deshumanitza**» hem volgut accentuar com aquesta violència ens deshumanitza a tots. En primer lloc al qui la pateix en ser maltractat, però també al qui hauria d'actuar contra aquesta violència i que, pel fet de no fer-ho, esdevé menys humà.

Amb l'esperança d'aconseguir un món sense CIEs i sense violència, comencem aquesta vetlla de pregària.

Moltes gràcies per ser avui aquí amb nosaltres.

CANT: *Lentament*

Lentament, ens fem presents, i acollim
la vida que ha de néixer a cada instant, a cada instant.

Lentament, ens fem presents, i acollim
el pobre que ara dorm al meu carrer, al meu carrer.

Lentament, ens fem presents, i acollim
el dubte de qui dona el primer pas, el primer pas.

Lentament, ens fem presents, i acollim
la mare que ara vetlla aquest infant, aquest infant.

Lentament, ens fem presents, i acollim
els somnis d'immigrants que s'han truncat, que s'han truncat.

Lentament, ens fem presents, i acollim
la por de qui se sent sol i oblidat, sol i oblidat.

1ª PART: TESTIMONIS

Disposem-nos a escoltar els testimonis que els voluntaris que visiten el CIE de Barcelona han recollit durant els seus acompanyaments. Històries que ens parlen de diferents tipus de violència, violència que trenca les vides de les persones, que les deshumanitza i que acaba per deshumanitzar-nos també a tots nosaltres. Després de cada testimoni farem una breu estona de silenci.

VIOLENCIA PER NEGACIÓ D'IDENTITAT

Dins el CIE les persones són un número, un número d'intern... D'aquesta manera perden el nom, un nom que personalitza que ens dona identitat. A més molt sovint han d'amagar el país d'origen per evitar ser expulsats. Sense nom, sense origen... això és violència.

Nº 380

380, aquest sóc jo. Des de la meua arribada al Centre d'Internament d'Estrangers de la Zona Franca aquesta és la meua identitat: un número. Aquesta és la manera d'identificar-me, de cridar-me, d'anomenar-me. Aquí, l'única forma de trobar-me és aquesta: 380. Lluny queda qui sóc jo veritablement, el meu nom i el meu cognom que em vinculen a una família, la meua edat, el lloc on vaig néixer i créixer, el que m'agrada fer, qui són els meus amics, els meus somnis... En aquest moment, sembla que res d'això no importa, ara sóc el 380. Sabia que marxar de casa per fer aquest viatge suposava deixar-ho tot, però mai vaig imaginar que en algun lloc del trajecte deixaria també la meua persona, la meua humanitat. Somio sortir d'aquí i recuperar-la, tornar a ser jo i la meua història.

VIOLENCIA PER AÏLLAMENT

Dins el CIE hi ha solitud... La majoria dels interns no coneixen la llengua, no hi ha intèrprets, sovint les seves mirades ens mostren l'angoixa per aquesta comunicació. Molts no tenen possibilitat de tenir telèfon ni de fer trucades internacionals als seus països, tampoc de ser visitats. Laïllament és una forma terrible de violència.

Mourad

Llevo cinco años viviendo en el País Vasco, voy a ser papa, mi pareja vive en Francia, y me han traído al CIE de Barcelona. Aquí estoy con desconocidos... solo... no tengo a nadie que me visite. No entiendo por que me hacen esto. Todos los días me duele la cabeza y el pecho, no tengo lesiones ni sangre visible... pero tengo mucho dolor y es un dolor continuo que no para... No puedo dormir por las noches y el dolor cada día es más fuerte. Tan fuerte que ni el nolotil ni el rivotril consiguen calmarlo.

VIOLENCIA PER MANCA D'INTIMITAT

L'espai al CIE és molt limitat i més quan en aquests darrers mesos el CIE ha estat plenament ocupat per més de 200 interns. Cel·les amb capacitat per a 4 o 6 persones, dos patis, una sala-menjador... És inhumà viure en aquestes condicions durant tants dies.

Mohamed

Llevo 20 años en España. No soy asesino, no he matado, ni nada, y al final he acabado en el CIE de Barcelona. Llevo 42 días en los cuales he pillado asma, he tenido que tomar medicación que nunca había tomado. Me siento como un animal, como si no fuera persona, sin ningún tipo de derechos. Estoy muy afectado psicológicamente. He tenido mucha depresión, ansiedad y estoy muy confundido. Nunca he estado en una cárcel, y acá me hacen sentir como si hubiera cometido un delito muy grave, cuando soy totalmente inocente y mi conciencia está tranquila.

CANT

In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum,
In manus tuas, Pater, comendo spiritum meum.

VIOLENCIA PER MANCA D'INFORMACIÓ

La majoria dels interns desconeixen el seu procés jurídic. No saben qui és el seu advocat o quins són els seus drets... Aquesta situació d'incertesa i manca d'informació és una altra forma de violència que genera molt patiment.

Oussama

Me llamo Oussama, soy de padres argelinos y viví hasta los quince años en Francia hasta que mi padre me llevó a Argelia contra mi voluntad y separándose de mi madre y mis hermanas. Mi padre se fue de Argelia y yo llevo varios años sobreviviendo, he decidido ir en patera a Europa para reunirme con mi familia. Mi madre ha conseguido que en Francia me aseguren papeles cuando llegue, no entiendo como no me liberan, me han dicho que el juez tiene que ver los papeles y tiene que decidir, quiero hablar directamente con el juez para darle los papeles y que dictamine mi liberación. No puedo volver a Argelia, si vuelvo me suicidaré, la semana pasada intenté suicidarme porque liberaron a compañeros míos y pensé que a mí me expulsarían.

VIOLENCIA PER RISC D'EMMALALTIR

Acompanyem persones sanes, la majoria joves, però que acaben emmalaltint degut en bona part a l'estrès psíquic al qual estan sotmeses. Moltes perden pes i han de rebre una forta medicació per insomni i ansietat. Persones sanes que emmalalteixen, però també persones malaltes que no haurien de ser mai internades en un centre com el que tenim aquí al davant. Violència sobre la salut de les persones que pot acabar per trencar-les.

Fouad

Fouad va néixer al Marroc, però ja fa 18 anys que viu a Espanya. Se sent espanyol, ja que ha estat més temps aquí que no pas allà. Tenia ja gairebé la nacionalitat espanyola quan va perdre els papers degut a una condemna penal motivada per diversos delictes menors. Va ser expulsat amb una prohibició d'entrada de 10 anys, però ha trencat aquesta prohibició diverses vegades. És seropositiu des de 2010. Explica que al Marroc els hospitals donen la medicació, però que no és com aquí: te la canvien sovint i hi ha molta discriminació. Té ganes de tenir una vida «normal», però és sincer i admet que serà difícil deixar els furts mentre no tingui residència legal. Finalment, és expulsat per cinquena vegada.

VIOLÈNCIA PER RISC DE SER AGREDIT

Aquests darrers mesos hem viscut situacions de molta tensió en relació a baralles entre interns, o amb la policia. També hem patit amb la situació de persones menors d'edat que han estat tancades al CIE i exposades a situacions d'abús. La violència del CIE genera més violència, una violència gratuïta perquè hi ha alternatives a l'internament.

Younes

Younes es tunecino. Entró en patera por Cartagena. Deberían haberle hecho la prueba de los huesos para comprobar que es menor y es que salta a la vista que tiene menos de 18 años. Se queja por estar encerrado en el CIE junto con hombres adultos, varios de ellos con antecedentes penales. Está triste y tiene en el rostro profundas ojeras; quiere salir, lo pasa mal, tiene miedo. Ha presenciado peleas entre internos y sufrido robos e intimidación. Dice que el trato que recibe por la policía a veces es bueno y a veces no tanto. Agacha a menudo la cabeza, tiene ganas de llorar. Tras varias semanas en el CIE, sale acogido por una ONG, sin habersele practicado aún las pruebas para determinar la minoría de edad que él ha perdido.

CANT: *Desitjo pau*

Ja n'hi ha prou de violència.
Jo no puc suportar-ho més.
Ja n'hi ha prou de matances,
Les morts no portaran la Pau.

Ja n'hi ha prou de les armes,
negoci del qui en vendrà més.
Ja n'hi ha prou de mentides.
Escolta'm, desitjo pau!

PAU , PAU, PER LA GENT
QUE PATEIX EN SOLEDAT
QUE VIU SENSE TENIR PAU.
PAU, PEL MON NOSTRE QUE PLORA.
DESITJO PAU.

Ja n'hi ha prou de tortures,
la llei del que ha pogut més.
Ja n'hi ha prou de cadenes
que lliguen nostra llibertat.

Ja n'hi ha prou de misèries.
Els rics potser no em comprendran, veritat?
Ja n'hi ha prou d'injustícies.
Escolta'm, desitjo pau!

Del llibre del Levític

«Quan un immigrant vingui a instal·lar-se al costat vostre, en el vostre país, no l'exploteu. Al contrari, considereu-lo com un nadiu, com un de vosaltres. Estima'l com a tu mateix, que també vosaltres vau ser immigrants. Jo sóc el Senyor el vostre Déu»

CANT: *Déu és amor*

Déu és amor, tingues coratge, viu per amor
Déu és amor, no tinguis cap por.

D'un escrit de Mons. Agrelo, bisbe de Tànger

Llueve desde hace días.

Con la lluvia, la vida de los chicos en el bosque de Beliones se te vuelve memoria obsesiva como una melodía que hubieras oído demasiadas veces. Bajo el aguacero, subimos a la montaña porque ellos nos esperaban.

El coche iba lleno de todo, que, en aquellas circunstancias, es como decir que iba lleno de nada, pues mantas y ropas y calzado, recibidos como se recibe lo indispensable para vivir, todo, seguramente todo, llegó empapado de agua, si no de fango, al compasivo refugio que ofrecen los plásticos.

Aquella tarde, sólo abracé hijos pasmados de frío y mojados. Entonces, te invade un sentimiento de culpa y se te vuelve losa insoportable el sentimiento de impotencia:

No puedes cambiar el sistema económico que va llenando de pobres el mundo para que haya un puñado de ricos. No puedes cambiar el sistema político que a unos pocos los hace dueños del destino de todos. No puedes cambiar el siste-

ma de poder que determina quién en la sociedad es sujeto de derechos y quién es sólo objeto de dominio. Ni siquiera puedes aliviar con una manta caliente el frío de tus hijos, porque no habrá para ellos un lugar donde guarecerse de la lluvia y el viento. No puedes, no puedes, no puedes... porque un mundo de gente importante ha decidido que no puedas, han decidido por ti, y lo que es mucho peor, han decidido por hombres, mujeres y niños a los que han declarado indocumentados, ilegales, sin papeles, irregulares.

A las puertas del sistema nunca sufren y mueren personas de carne y hueso; por allí sólo se mueven abstracciones, predicados y adjetivos.

CANT: *Nova esperança*

Avui es el dia
anunciat a tot el món
Senzills i pobres
són cridats al seu cantó.

Nova esperança que avui es fa llavor
I que germina als nostres cors
Es l'alegria d'un Déu fet nadó
Que ens anticipa un nou món.

Busquen un sostre
emigrats, no hi ha racó
per fer que neixi
una llum en la foscor.

De l'Evangelí de Lluc

Un mestre de la Llei es va aixecar i, per posar a prova Jesús, li va fer aquesta pregunta:

—Mestre, què haig de fer per a posseir la vida eterna?

Jesús li digué:

—Què hi ha escrit en la Llei? Què hi llegeixes?

Ell va respondre:

—Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces i amb tot el pensament, i estima els altres com a tu mateix.

Jesús li digué:

—Has respost bé: fes això i viuràs.

Però ell, amb ganes de justificar-se, preguntà a Jesús:

—I qui són els altres que haig d'estimar?

Jesús va contestar dient:

—Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda.

Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li:

—Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més.

Quin d'aquests tres et sembla que es va comportar com a proïsme de l'home que va caure en mans dels bandolers?

Ell respongué:

—El qui el va tractar amb amor.

Llavors Jesús li digué:

—**Vés, i tu fes igual.**

[BREU SILENCI]

3ª PART: PREGÀRIA FINAL

Per acabar us convidem a encendre les vostres espelmes. Aquestes espelmes representen el patiment de totes les persones que deixen la seva terra cercant un present i un futur millors. Us convidem que us les endugueu a casa, perquè les tinguem present i perquè ens ajudi a reflexionar què podem fer a la nostra vida, a la feina, als carrers, al veïnat, als espais de participació política... perquè no es maltracti i oprimeixi els immigrants, què podem fer per acollir-los i perquè es respectin els seus drets i la seva dignitat.

Finalment, volem unir-nos a tots els homes i dones del món cantant el Parenostre, fent-nos conscients que a aquest Pare-Mare de tots ens fa a tots germans.

CANT: *Pare Nostre*

Pare nostre, una pregària
Neix del fons del nostre cor,
No t'oblidis del qui és feble,
Ja n'hi ha prou de tant dolor. (2)

[PARE NOSTRE RESAT]

